



Vi svore at hævde Norges Selvstændighed

Taler

Claus Pavels

Dato

25 februar 1814

Sted

Aggerhuus Slotskirke, Christiania

Omstændigheder

Preken ved afleggelse af eden til Norges selvstændighed

- 1 Aldrig, saalænge Stater have været til, har en Nation oplevet en mærkeligere
Tidspunct, end den, vi, Norges Folk, nu opleve; aldrig, saalænge Gudsydkere
have forsamlet sig i Templer, har et vigtigere Anliggende henkaldt dem did, end
det, som forener os her i Dag. At svage Lande, oversvømmede og hærjede af
5 mægtig Erobrer, ere blevne dennes Bytte og have bøiet sig under det Aag, der
paalagdes dem, derpaa savnes ei Exempler i Historien; ogsaa dette har man seet,
endog i vore Dage, at et Folk, opirret over det Misbrug, lovløs Despot gjorde af
sin arvede eller tiltagne Vælde, løsrev sig fra hans Herredømme og erklærede sig
frit og uafhængigt. Men at et Land, som aldrig fiendtlig Hær har betraadt, uden
10 at vige beskæmmet og overvunden tilbage: et Land, som i mere end fire
hundrede Aar har været i broderligt Forbund med et andet Rige: et Land, hvis
Indvaanere i alle disse Aarhundreder har været den fælles Regent urokkeligen
troe, have gjort og lidt og opofret saare meget for ei at bryde hellig Eed og
overtræde erkjendt Pligt; at dette Land -- bortskjenkes eller afstaaes til det Folk,
15 den Regjering, paa hvis fiendske Sindelav det har havt saa utallige Prøver, det er
fast uhørt. Og at dette Lands Borgere, som frie, kjække Mænd, fremtræde i deres
Kraft og udbryde: «Vil eller kan ei vor fordums Konge længer beherske os, den
fremmede Despot skal det aldrig i Evighed; vi ville være et selvstændigt Folk, i
Tillid til Gud og vor retfærdige Sag,» det er vel mindre underligt og uventet,
20 men dog ogsaa af de Begivenheder, hvorpaa Historien ei har mange lignende
Exempler at fremvise. -- Og hiin Stilling er dog vor i denne Stund. Danmarks
Konge, Frederik den Sjette, ham vi have svoret Troskabs-Eed med vore Læber
og i vore Hjerter, ham vi roligen tør møde for Samtidens, for Efterverdenens og
for Guds den Retfærdiges Domstol, med den Overbeviisning, at vi have holdt
25 vor Eed: han har ved Fredspagt med vor Nabostat Sverrig overgivets it gamle
troe Arverige Norge og dets Indvaanere, den Svenske Konge til Eiendom og
Souverainitet. Saa lyder hans aabne Brev, hvilket det er mig befalet offentligen at

kundgjøre:

30

[Her oplæstes Kong Frederik den Sjettes aabne Brev].

Saa taler den Konge, som Mange iblandt os vist inderligen have elsket, under
hvis Scepter Mange iblandt os -- ogsaa jeg -- oprigtigen have ønsket at kunne leve
35 og døe; saa taler den Konge, der vi i bedre Dage, ja selv i den sildigere
Trængselstid har givet os umiskjendelige Prøver paa, at ogsaa vi vare ham kjære.
Vi bør ikke tvivle om, at det er med blødende Hjerte, han har bragt dette Offer.
Men ogsaa blandt os, der opofredes, vil mangen tænkende og følende Normand,
selv den, der herefter aner en bedre Tid for Norge, end den forbigangne, ved at
40 betragte dette Udfald paa den lande og haarde Kamp, med blødende Hjerte og
en Veemodstaare i Øiet ofre Menneskets Svaghed og Menneskets ofte sørgelige
Lod heneden et tungt, smertefuldt Suk!

Men, Medborgere! vi ere ikke opofrede. Vi vare bestemte til at gaae over som
45 Eiendom fra Mand til Mand, men det skeer nu ikke, og skal -- det haabe vi til
Gud! -- aldrig skee, saalænge Norge staaer. Endnu er der Blod i Normandens
Aarer, Kraft i hans Arm og i hans Aand, Troe og Haab i hans Hjerte. Høit lød
det mellem Dal og Fjeld, og lyder vel i denne Stund over hele Landet: Heller
ville vi døe som Norges Mænd, end leve som Sverrigs Trælle. Og --
50 beundringsværdige Styrelse af det algode Forsyn, et tydeligt Kjendetegn, at Gud
ei bortvendte sit Aasyn fra os i Naade! -- i dette Farens Øieblik have vi midt
iblandt os en Mand, der besidder Kraft og Villie til at vove Alt med os og for os,
hos hvem alle Egenskaber førenes, der kunne betrygge det Folk, som valgte ham
Anfører, at han aldrig vil adskille dets Sag fra sin. Dog, han er selv tilstede i
55 denne Forsamling; her anstaaer det mig ei at være hans Lovtaler. Men hvo
iblandt os saae ham og hørte ham og kjændte hans ædle, sindige Fremfærd, og
frydes ei ved, at han i dette Øieblik fremstaaer som Norges Regent, og giver ham
ei, uden Hensyn paa hans Fødsel, frivillig og glad sin bifaldende Stemme? Hører
hans Ord til os, mine Brødre! og takker Gud, som gav os ham:

60

[Prinds-Regentens aabne Brev og Kundgjørelse oplæstes].

Og nu, Medborgere! nu er Timen kommen, den alvorlige, høitidelige Time.
Aldrig have vi, neppe have vore Fædre oplevet dens Lige. Hellig Ærefrygt, men
65 ogsaa glad Henrykkelse gjennembæver min Sjæl i denne Stund, da jeg staaer for
mit Fædrelands Folk og dets Fyrste og opfordrer dem til, hvad der maaskee

engang var blandt vore Ungdoms-Drømme, men hvis Mulighed vi som Mænd
aldri gandede.

70

Medborgere! paa os dvæler Europas Blik, og, hvad vi selv i denne besynderlige
Tid bør troe, med beundrende og deeltagende Bifald; paa os dvæler vor
herskesyge Naboes Blik, og i Hjertet vil han angre hvad han har gjort, og
mistvivle om, nogensinde at udrette mere; paa os dvæler de Danskes Blik, og det
75 vil krænke og bedrøve dem, at de ei længer tør kalde os Brødre; paa os dvæler
Sjette Frederiks Blik, og han vil beklage sit Tab og føle, at vi nu ere lykkeligere
end han. Men ogsaa et dybere, mere gennemtrængende Blik dvæler paa os; vi
staae for en højere Domstol, end om vi dømtes af al Verdens Mennesker. For
Himmelens og Jordens Herre staae vi, han hører vort Ord, han kjender vort
80 Hjerte, han seer vor Færd i de kommende Dage, han kalder os engang for sin
Throne, og vee os, vee os da, om vi letsindigen svore og letsindigen brøde vor
Eed! I Guds, den Eviges, den Alvidendes, den Retfærdiges Navn og for hans
Aasyn tilspørger jeg Eder, Norges Mænd:

85 «Sværge I, at hævde Norges Selvstændighed og at vove Liv og Blod for det
elskede Fødeland?»

«Det sværge vi, saa sandt hjælpe os Gud og hans hellige Ord!»

90 Eden er aflagt! -- Gud! Du seer og dømmer! --

[Efterat den befalede Bøn var oplæst, istemtes følgende Vers:]

For Dig, som skuer fjern og nær,
95 Alvidende! vi stande her,
Det frie Norges Sønner!
Du hørte Edens høie Ord;
Du saae vort Hjerte, da vi svor,
Du straffer og Du lønner!
100 Styrk Du hver Mand
Til at stride,
Virke, lide
Ufortrøden,
Dig og Norge troe til Døden.

105

Text. Ps. 62, 8-9.

110

Hos Gud er min Frelse og min Ære; min Styrkes Klippe, min Tilflugt er i Gud. Forlader Eder paa Ham til enhver Tid, kjære Folk! udøser Eders Hjerter for Hans Ansigt; Gud er vor Tilflugt. Sela.

115

Ved at forsamle os i Herrens Tempel og ved at anordne den Tæxt, jeg nys oplæste, har vort Lands Bestyrer tydeligen lagt for Dagen, at det ikke er en blot verdslig Handel, her vorder afgjort. Tidsalderens Aand vil vistnok gjerne udelukke Gud og Religionen fra høitideligt Folkemøde, som fra fortrolig

120

Samtale mellem Ven og Ven; men af Tidsalderens Aand henreves ei den Mand, der den første Dag, han saaes iblandt os, viste, at det var hans Grundsætning, ikke blot et tomt, umeent Mundheld, hvad han siger i Indbydelsen til denne Fest: «Den bedste Begyndelse til Alting er at begynde med Gud.» -- Af hvilke

125

Mennesker vi have Understøttelse at haabe, og af hvem vi have Modstand at befrygte, hvilke Hjælpemidler, vi have hos os selv og hvilke vi savne: det vil han til anden Tid og paa anden Maade henvende vor Opmærksomhed til. Her byder han os at dvæle ved den Tanke: Gud er vor Frelse, vor Styrke, vor Tilflugt. --

130

Skulde vi da maaskee sætte os rolige hen og vente paa Guds Hjælp af den Nød, hvori vi endnu stedes? skal vort Øie allene med from Længsel skue op til Himlen, uden at agte de Ting, der omgive os her paa Jorden? Skal vor Legems- og Aandskraft henhvile unyttede paa en Tid, da det gjælder vor Frihed, vor Ære, vort Held, ja vor Tilværelse? og skulle vi trøste os med den Tanke: Vil Gud

135

redde os, kan han det uden vor Medvirkning, og vil han ikke, da er al vor Anstrængelse unyttig? Saadant, mine Venner! vilde aldeles stride mod den Handlings Aand, hvilken vi nys foretog. Vi svore, «at hævde Norges

140

Selvstændighed,» altsaa ei at overlade dette til Gud allene, «at vove Liv og Blod for det elskede Fædreland,» altsaa ei med uvirksom Taal at oppebie Guds Time; hvad er da dette, at vi nu erkjende Gud for vor eneste Styrke og Tilflugt, da vi dog nys lovede at gjøre selv saa saare meget? -- Det kan ei have anden Betydning, end denne, at Alt, hvad vi, hver for sig, og Alle som et kraftfuldt og samdrægtigt

Folk, i Forening med den forstandigste Regent kunne udrette, kommer ene fra Gud, der gav os Kraft til at virke, der med Viisdom styrer Begivenhedernes Gang, og uden hvis Velsignelse vi Intet formaae, og at, om og det sørgelige Øieblik kommer, da alt Andet, hvorpaa nu vort Haab og vor Tillid grunder sig, berøvedes os, saa burde vi alligevel ikke mistvivle; thi Gud vilde endda være vor

Tilflugt og Styrke, og vilde blive det i al Evighed. At styrke Eder i denne dobbelte Overbeviisning, det vil jeg her bestræbe mig for.

Betragte vi, uden alt religiøst Hensyn, blot som gode Borgere og fornuftige
150 Mennesker, vore nærværende Kaar og Udsigter, de ere da ingenlunde saa
sørgelige, som Mismod ofte har udmalet os dem, og lidet maatte den kjende til
Norge og Normænd, der vilde antage vor Eed i dette Øieblik for et
Fortvivlelsens Udbrud, der stundom høres, naar man har besluttet at vove Alt,
endskjønt man forudseer, at Lidet eller Intet derved vil vindes. For to Maaneder
155 siden -- da forudsaa Ingen af os, hvad nu er skeet og skeer, -- spurgte jeg: «Kan
det endnu siges, at vi ere det ulykkeligste af alle Folk, eller at vore Ulykker ere saa
store, at de ei kunne forøges, vor Tilstand saa sørgelig, at den ei kan forværres?»
Da erklærede jeg det for Uskjønnsomhed, at besvare Spørgsmaalet med Ja, og i
fordoblet Grad vilde det nu være det. Norge eier mange kjække, vaabendygtige
160 Mænd; ikke vege deres Fædre og ikke vege de selv i den hengangne Tid for
fiendtligt Anfald, og allermindst ville de nu vige, da det gjælder gamle Norges
Selvstændighed eller Udslettelse af Folkenes og Landenes Tal, da der bestemt
spørges, om de skulle vorde frie Mænd eller en fremmed Voldsmands Slaver. --
Blandt dem, hvis Alder, Legemssvagthed eller borgerlige Virkekreds ei tillader
165 dem, selv at føre Værge, er ikke faa i vort Land, der eie saameget af denne
Verdens Gods, at de med Kraft kunne staae et betrængt Fædreland bi, og der
elske dette Fædreland høit nok til at ofre for dets Selvstændighed og Held ei
allene af deres Overflod, men ogsaa af deres Beqvemmeligheder. Jeg maatte
høiligen bedrage mig, om ikke mangen Mand, der forhen frygtede at henkaste
170 sin Formue i et bundløst Svælg, og derfor klogeligen tilbageholdt den, hvor ei
Tvangspligt bød ham at yde den, nu, da Anvendelsen bestemt kjendes og
Virksomheden med Sandsynlighed kan forudsees, vil frivilligen og med rund
Haand nedlægge den paa det Fædrelands Alter, for hvilket han høitideligen har
svoret, at leve og døe. -- Eiheller savner Norge de Mænd, hvis Arm vel er svag og
175 uvant til Strid, som vel og maae sige med Peder og Johannes fordum: «Sølv og
Guld have vi ikke,» men der ogsaa sige freidigen med hine: «hvad vi have, det
give vi!» Og denne Gave er heller ikke at foragte, og saadanne Mænd tør vel
ogsaa Fædrelandet regne blandt sine Skatte. Den forstandige Mand er i Fyrstens
Raadsal, i Folkets Forsamling og i fortroligt Forhold til en uoplyst, af Fordom
180 og Lidenskab let henrevet, Almue, vist ikke den, der har mindst Indflydelse paa
Landets Vel og Vee. Et Ord i rette Tid har en Oldtidens Viismand
sammenlignet med et Guldæble i Sølvskaaler; det er ikke altid i den Stærkes eller
den Riges Mund, saadant Ord høres; og saadant Ord er hørt og vil vorde hørt i

185 vort Norge, og de, der talte det, ville leve blandt Efterkommerne i velsignet
Minde. -- Og de, der ved heldigt Brug af et Talent, hvormed de udrustedes,
opflamme deres Brødres Mod og Patriotisme, var det end blot ved en Sang,
digtet med Ild og udført med mandig Kraft: ogsaa disse ere Mænd, et Land tør
glædes ved at besidde, og stole paa, nar det gjælder. Et Oldtidens overvundet
190 Folk var det ved et religiøst Orakel paalagt at bede en overmodig Nabonation
om en Anfører i en af dets Krige. Spottende sendte den en halt, vanfør,
uanseelig Mand. Men denne Mand var Digter, og ved sine høie, herlige Sange,
der endnu bevaredes til vore Dage, opflammede han Hærens Mod, og den
forlod Kampen som Seiervinder. -- Jeg har nævnet Landets Mennesker og
195 nævner ikke flere af dets Hjælpekilder. Statsmanden vi paa mere passende Tid
og Sted kunne udvikle disse. Den ypperste er dog den, jeg nævnte; Historie og
Erfaring lærer, hvad der udrettes i mild, yndig, frugtbar Egn, som beboes af
dorske Slaver, og hvilken Daad kan øves i kold og øde Fjeldegn, hvis Indvaanere
ere modige Fædrelandsvenner. -- Men blandt alle disse tapre, rige, forstandige,
200 talentfulde Normænd: hvo vilde, hvo kunde fremstaaet, som sine Landsmænds
Anfører? Jeg vil ikke troe, at nogen Norges Mand vilde havt saa liden
Selvkundskab og saa megen Forfængelighed, at gribe Statens Ror i et Øieblik
som dette. Og hvad var da blevet af os? Vor fordums Konge havde løsgivet os fra
Troskabs-Eden, vi vilde ei aflægge den til den Regent, hvem vi vare afstaaede til;
205 vi vare uden Regjering, og i en ulyksaligere Forfatning, end Anarchie, kan et
Land ei stedes.

Og nu, Medborgere! hvor overvættes lykkelige ere vi ei! Lsd os tænke tilbage i
alle disse Aarhundreder, da Norge og Danmark have været forenede! lad os
210 forestille os i den fremfarne Tid saadant et sørgeligt Offer at være bragt af
Danmarks Konge! naar -- jeg undtager et kort Tidsrum i vore Dage -- kunde
Norge henvendt sig til Nogen med tillidsfuld Bøn: Red os fra Anarchie!
haandhæv Lovenes Herredømme iblandt os? Naar havde Norge i sit Skjød en
Mand, det eenstemmigen vilde valgt blandt Millioner, saa vist som det kjendte
215 ham og sin egen Tarv? Fyrste! jeg staaer her for Deres Aasyn og vi staae begge for
Guds Aasyn! Det er mig uværdigt, at fremføre Smiger, og Dem kunde det
eiheller være behageligt, at høre den. Ikke vil jeg altsaa tolke mit Hjertes Følelse
saaledes som jeg vilde det, hvor De ei var tilstede: ikke vil jeg takke Dem, at De
saa redebon deler Norges vel hæderlige, men for Verdens Øine ei fordeelagtige
220 eller glimrende Lod; men Ham, fra hvilken alle gode Gaver komme, Ham De
selv opfordrede os til at tilbøde, som vor eneste Styrke og Tilflugt, Ham vil jeg,
Ham ville vi Alle takke for Dem, som for en af hans uskatterlige Gaver, sendt os

i en Tid, da, saavidt vi kunne see, den var nødvendig til vor Frelse.

225

Ja, mine Medchristne! vi ville ikke dvæle ved de Gjenstande, den udvortes Sands
omfatter; vi ville, i det vi erkjende det Lykkelige og Haabfulde i vor Tilstand,
stige op til vort Haabs Grund, vor Lyksaligheds Kilde. Hvem have vi at takke
for, at Norge har denne uvurdeerlige Rigdom, der aldrig kan tabes, saalænge det
230 har kjække, kraftfulde, ædle, forstandige Mænd inden sine Enemærker. Hvis
Forsorg er det at tilskrive, at vi have en Anfører, som vi kunne ære og elske, hvis
Forstand og Hjerte vi kunne have Tillid til? Understøttelse af Jordens Mægtige?
-- Vor Skjebne var uadskilleligen bunden til et andet Rige, som nu har ophævet
Forbundet; hvad Gavn eller Skade dette Forbund har tilveiebragt os, er nu alt
235 forbi. Eller os selv, vor egen Klogskab, Fashed, Retskaffenhed? Sandt, det
Norske Folk har teet sig hæderligen i mangen haard Prøve, kæmpede modigen i
den sidste Forsvarskrig mod Nabolandet, udholdt med ædel Standhaftighed
Hungerens end skrækkeligere Angreb, lod sig ei daare ved de smigrende Løfter,
hvormed man længe søgte at forlede det til Troløshed mod Konge og
240 Fædreland; men var det ogsaa os selv, der lagde Styrke i vore Stridsmænds Arm,
og Mandemod i deres Hjerte? var det os, der føiede det saa, at, trods Alt, hvad
Mennesker gjorde og ikke gjorde, det høistfornødne Korn til Livets Ophold
bragtes til Norges Kyster? var det os, som velsignede vort ringe Forraad saaledes,
at ei Tiendedelen af de Jammers-Spaadomme opfyldtes, som vore lidettrøende
245 Medborgere vilde forfærde os med? var det os, som lagde nærende Kraft i Spiser,
der fast aldrig nævnedes blandt os uden Gysen? var det os, der afværgede eller
hastigen endte smitsomme Syger, som kunde berøvet Landet dets Mænd og
Ynglinge, hvilke nustaae ved dets Grændse, rede til dets modige Forsvar? var det
os, som udrustede vort Lands nærværende Styrer med den Legems- og
250 Aandskraft, uden hvilken det frommeste Hjerte og den redeligste Villie nu lidet
eller intet kunde udrette? var det os eller noget Menneske, der førte ham tryk i
en Baad over Havets Bølger mellem fiendtlige Speidere til det Land, hvis
Hævner og Befrier han bestemtes til at vorde? Nei, ikke os, ikke os, kun Dit
Navn, o Gud! bør Ære.

255

Knæl, Folkets Fyrste! ydmygt ned
For Herrens Aasyn og tilbed!
Gud Jehovah velsigner Kroner,
Gud Jehavah henaander Throner;
260 O Jordens Gud! kom det ihu:
At han er Herren -- Støv er du!

Knæl, Folk! med Eders Fyrste ned
265 I tillidsfuld Ærbødighed!
Gud Jehovah! Du er vor Fader!
Selv naar Du revser, er du Du Fader!
Men hvo, som lyder dine Bud,
Den, Fader! lønner Du som Gud! --

270

Ja, o elskte Norske Folk! paaskjøn Guds Varetægt og Naade mod Dig, selv under
de haardeste Prøvelser! see og erkjend, hvormeget Godt han under Dig end i
denne Time, hvor langt ulykkeligere Du kunde være end Du er, ja hvor liden
Føie du har til at kalde Dig ulykkelig! «Sæt Dit Haab til Ham, o Folk!» Hans
275 Magt vil aldrig svækkes, Hans Kjærlighed vil aldrig kølnes. Forlader Du ikke
Ham, Han forlader vist aldrig Dig; lad kun ikke dine Misgjerninger gjøre
Skilsmisse mellem Gud og Dig, vogt Dig kun, at ei dine Synder gjøre Dig
uværdig til hans Bistand -- og frygt da intet! hans Arm forkortes aldrig, at Han ei
skulde kunne hjælpe, hans Øren vorde aldrig tunghørte, at Han ei skulde høre
280 dine Bønner.

Saa er da vort Haab til Herren, mine Brødre! og dette Haab skal vist ikke vorde
beskæmmet. Ved hans Bistand tør vi vente, at blidere Dage ville oprinde for
Norge, end det saae i Aarhundreder, ja, naar vi hensee til den høiere
285 Aandsdannelse, som Fædrene savnede, blidere end det saae, siden Dovre
grundfæstedes. Ei længer skal det vorde matte Glimt, vi skue af Norges svundne
Herlighed; gjenfødt skal denne frembryde, og Oldtids Kraft skal forenes med
Lys og Blidhed, som det sømmer sig Christne og Mennesker, Børn af den Fader,
hos hvilken ei er Persons Anseelse. Aaret Attenhundrede og fjorten vil nævnes
290 med Henrykkelse af vore sildigste Efterkommere, og denne Forbundsdag vil
vorde dem en af de skjønneste Nationalfestdage, er virkeligen frit Folk
nogensinde har feiret.

Var jeg blot Folketaler, havde jeg blot til Hensigt at vække varm Enthusiasme,
295 kunde jeg ikke henvende mine Tilhøreres Blik til noget Høiere end dette
jordiske Liv og dets Herlighedre: da afbrød jeg her, bød Eder, dybt at indprente
dette skjønnede Billede i Eders Sjel og aldrig ane Muligheden af, at Haabet ei
opfyldtes. Men, jeg er ogsaa Guds Ords Forkynder; og dette Guds Ord holder os
et Maal for Øie, der trøster os, om end ikke hiint vorder opnaet. Altsaa, lad mig
300 tilstaae det! det er muligt, at Normændenes Mod og Kraftanstrængelse kronas

med et mindre heldigt Udfald, end den, vi have saa megen Grund til at haabe.
Steternes som enkelt Menneskes Skjæbne er i Guds Haans -- og hans Tanker ere
ikke altid vore Tanker, hans Veie ikke altid vore Veie. Hvad skulle vi da gjøre?
305 Brødre! jeg vil ikke udmale en Forestilling, som ei et Øieblik bør formindske
Eders Haab og Glæde paa denne Dag. Kun dette vil jeg sige Eder som Christne i
Jesu Christi Navn: Bortkaster endda ikke Eders Frimodighed, om end Eders
jordiske Forhaabninger svinde! taber endda ikke Eders Troe paa Ham, uden hvis
Villie ei en Spurv falder fra Taget! Ophører endda ikke at sige frimodigen, som i
310 Dag: «Hos Gud er vor Frelse og vor Ære; for hans Aasyn ville vi udøse vort
Hjerte; Han er vor Tilflugt, den stærke Klippe, hvortil vi tryggeligen kunne
hælde os.» Hvad er Dage, hvad er korte Tider, og hvad er Secler mod en
Evighed? Kun et halvt Aarhundrede! og da er maaskee Ingen af os Alle mere her
paa Jorden. Men Gud var fra Evighed og lever i al Evighed. Ogsaa vi ere
315 udødelige! Lader os gjøre det Gode og ikke blive trætte! visseligen vi skulle
engang høste Frugt deraf! For Fædreland og Brødre lader os virke saalænge og
saameget som vi kunne; levende og døende ville vi da overgive vor og deres
Skjæbne i hans Haand, som styrer Alt visseligen. Dem, som elske Ham, vil alle
Ting tjene til Gode her og hisset.

320 Han tvinger Lasten selv at knæle for hans Throne,
Og føre herligt du hans Viisdoms skjulte Raad!
Han gjør, at engang hist Hallelujaers Tone
De Scener aabne skal, som endes her med Graad!

325 Jeg har søgt at vende Eders Blik mod Himlen og vil ei føre det tilbage til Jorden
og dens Mennesker. Altsaa kun disse sidste Ord til Eder: Medborgere!
Medmennesker! Medchristne! værere enige! værere standhaftige! bevarer en god
Samvittighed! troer stadigen paa Gud og Han vil aldrig forlade Eder. Amen.

330

Slutningssang.

335 Den er fuldbragt, den store Dag!
Gud! see vor Id med Velbehag!
Du den og os beskytte!
I Naade sign vor Broderpagt!
Ei løsne Evig, ei bryde Magt,

Det Baand vi Normænd knytte!

Venner, Brødre,

Alle ere,

Alle være!

345 Haab og Glæde

Fastne blidt vort Samfunds Kjæde!

Tak, Fader! for den Tid, som svandt,

For denne Dag, som skjøn oprandt,

350 Og glad og haabfuld endes!

Beskjærm vor Fyrste og vort Land!

Hvad Ondt os end beredes kan,

Lad til det Gode vendes!

Dig, Gud! vor Gud!

355 Vi tilbede!

Du os lede,

Og oplive

Dig og Norge troe at blive!

360

Kilde

Taler og Sange i Aggerhuus Slotskirke paa den anordnede høitidelige Bededag den 25 Februar 1814.

Emneoversigt

1814, Preken

365

URI

<https://www.virksommeord.no/tale/vi-svore-at-haevde-norges-selvstaendighed>

370

375